

HAVEN RIVER RANCH

**CROSS
ROADS**

KRIŽOVATKY

**DEVNEY
PERRY**

KRIŽOVATKY

Devney Perry

**ZELENÝ
KOCÚR**

Z anglického originálu Devney Perry: Crossroads preložila Paulína Feriancová.

Translation © 2026 by Paulína Feriancová
Zodpovedná redaktorka: Silvia Palušková
Jazyková korektúra: Mária Danihelová

Text copyright © 2024 Devney Perry
All rights reserved.

This edition is made possible under a license arrangement originating with Amazon Publishing, www.apub.com, collaboration with Kristin Olson Literary Agency s.r.o.

Slovak edition © 2026 by Vydavateľstvo Zelený Kocúr s.r.o. 931 01 Šamorín,
Morušová 1951/5, Slovensko
E-mail: redakcia@zelenykocur.sk
Webová stránka: zelenykocur.sk

Cover Design © Sarah Hansen, Ogay Creations
Cover design by Sarah Hansen, Okay Creations Cover image: ©
isciuceodor, © Teemu Tretjakov, © Oksana_Schmidt, © SpicyTruffel, ©
Angyalosi Beata / Shutterstock
Grafická úprava: Design Amorandi
Grafická úprava obálky: Zsuzsi Kispál

ISBN 978-80-69010-90-1
EAN 9788069010901

Všetky práva vyhradené. Len pre vaše potešenie. Táto kniha nesmie byť znovu predávaná ani darovaná ďalším ľuďom. Ak ste si túto knihu nezakúpili alebo nebola zakúpená len pre vašu potrebu, vráťte ju a kúpte si vlastný výtlačok. Ďakujeme, že nepodporujete pirátstvo a rešpektujete nespočetné množstvo hodín, ktoré autorka strávila pri tvorbe knihy.

Tento príbeh je vymyslený. Mená, postavy, obchody, miesta a udalosti sú buď výplodom autorkinej fantázie, alebo fiktívne využité. Akákoľvek podoba so skutočnými ľuďmi, živými či mŕtvymi, alebo skutočnými udalosťami je čisto náhodná.

Žiadna časť tejto knihy nesmie byť reprodukováaná v elektronickej ani tlačenej forme vrátane systémov na ukladanie a získavanie informácií bez predchádzajúceho písomného súhlasu vydavateľstva s výnimkou stručných citátov použitých pri recenzii knihy.

Kapitola 1

INDYA

„DOVOLALI ste sa Grantovi Kellerovi. Nechajte mi odkaz, prosím. Ozvem sa vám späť hneď, ako to bude možné. Ďakujem.“

Keď ocko dohovoril, v reproduktoroch auta sa ozvalo pípnutie.

„Ahoj, ocko. Len som ti chcela dať vedieť, že som už dorazila.“ Nuž... takmer.

Posledné štyri dni mi robilo spoločnosť iba tiché šumenie kolies na vozovke. Cesta z Texasu do Montany sa zdala nekonečná a v spätnom zrkadle som za sebou nechala tisíce míľ.

Do cieľa mi zostávalo posledných tridsať.

Lenže ja som ešte nebola pripravená.

Potrebovala som, aby tých míľ bolo viac.

„Lúbim ťa,“ dodala som a ukončila hovor.

GPS na palubnej doske mi cinknutím oznámilo, že sa blíži odbočka z diaľnice. Bolo to zbytočné. Trasu som si zadala zo zvyku.

Touto cestou som nešla celé roky, no poznala som ju napamäť. Len čo sa asfaltová vozovka zmení na štrkovú, signál bude prinajlepšom biedny.

Ocko na Montane miloval práve toto. V jednom momente si v úplnom spojení so svetom, no v ďalšom toto miesto rozhodne za teba, že je čas odložiť všetky elektronické zariadenia. Akoby Montana vedela, že si jej krásu nevšímaš, lebo máš oči prilepené k obrazovke.

A bola krásna. Priam dychberúca.

Za oknami sa mihali zelené polia, ktoré sa vlnili až k úpätiu kopcov porastených vysokými stromami. Za nimi sa dvíhali tmavomodré hory so zasneženými štítmi.

Keď som prešla cez kopec a zbadala pred sebou tabuľu s nápisom, zovrel sa mi žalúdok.

RANČ DOBYTKA A REZORT CRAZY MOUNTAIN CATTLE

Písmená aj šípka pod nimi boli vyblednuté, z diaľky takmer nečitateľné. Biela farba sa olupovala a praskala následkom množstva horúcich liet a krutých zím.

Čo keby som sa otočila? Mestečko Big Timber bolo od ranča vzdialené asi trištvrte hodiny cesty autom. Bolo tam viac barov než semaforov, no aj jeden príjemný hotel. Mohla by som si rezervovať izbu a zostať pekne ďaleko od pozemkov rodiny Havenovcov.

Alebo by som mohla šoférovať ďalej. Čo by sa stalo, ak by som skrátka len pokračovala?

Bolo by to také jednoduché – prejsť okolo odbočky, akoby tam ani nebola. Ostať na diaľnici a zistiť, aké mesto nasleduje najbližšie. Za všetky tie roky, čo navštevujem Montanu, som okolo tej tabule s nápisom len tak neprešla. Toto bol vždy cieľ mojej cesty.

A ani tento výlet nemal byť výnimkou.

Prinútila som sa zložiť nohu z plynu a položila ju na brzdú.

Keď som spomalila, aby som odbočila, bola som od nervozity napnutá ako struna. V momente, ako kolesá narazili na štrk, mi zovrelo žalúdok.

Počas tisícov kilometrov, ktoré som tento týždeň najazdila, som premýšľala, čo urobím a čo poviem. Každý nápad, každá nacvičená reč mi však z hlavy vyleteli a zmizli preč ako prach vo vetre.

Nie je toto strata času? Dopustila som, aby ockova láska k ranču zatienila môj úsudok? Šanca, že ma Havenovci prijmú do ich života, bola mizivá.

Najmä West.

Už len pri pomyslení na jeho meno mi zovrelo srdce. Nenávidí ma za to, čo sa deje? *Pravdepodobne áno.*

Každá dovolenka a prázdniny v Montane sa mi vrátili v spomienkach a prehrávali sa v slučke. Táboráky a sladučké sušienky s roztopenými marshmallows cukríkmi, keď som mala osem rokov. Zbieranie lúčnych kvetov v deviatich. Papierové lietadlá v jedenástich. A zlomené srdce v dvadsiatich troch.

Čo tu, dopekla, robím?

Toto mala byť ockova práca, nie moja. Všetko, čo vo mne vyvoláva úzkosť, by u neho vyvolávalo vlny nadšenia. Bol jún. Montanu v júni miloval a vždy tvrdil, že to nič neprekoná. Vraavel, že Crazy Mountains v lete – so svojimi hrdými, zubatými štítmami – mu prehovárajú priamo do duše.

Mal tu byť on. On bol ten správny človek na túto úlohu. Nie ja, momentálne kľučkujúca medzi výtlkami na tejto otrasnej ceste.

„Bože dobrý,“ vyhrkla som s rozdrkotanými zubami, keď som prechádzala úsekou brutálne kľukatej štrkovej cesty.

Kedy ju naposledy opravovali? Spomalila som svoj Land Rover Defender a išla takmer krokom, kľučkovala som zo strany na stranu a hľadala schodnejší úsek cesty. Neexistoval. Zovrela som teda volant pevnejšie a pokračovala ďalej.

K horám.

K ranču.

Cesta sa vinula pomedzi háje stromov. Kopírovala terén, hore a dolu pomedzi pahorky a do menších dolín, až sa dostala k rieke Haven.

Odtiaľ viedla popri priezračnej, ľadovej vode. Rieka bola príliš plytká na čokoľvek viac než nafukovačku, no na muškárenie bola ako stvorená.

V duchu som si zaumienila, že si na webe ranča pozriem zoznam ponúkaných aktivít. Zdalo sa mi, že rybolov na ňom neuvádzajú – možno ho už hosťom neponúkali.

Oblúk týčiaci sa ponad cestu označoval miesto, kde sa začínali pozemky Havenovcov. Drevené stĺpy vyzerali rovnako ošľahané časom ako tabuľa pri diaľnici. Hnedá farba sa miestami odlupovala a presvital spod nej sivý náter.

Tie obrovské kusy dreva vyzerali zašlé a unavene, presne tak, ako som sa teraz cítila ja. Bolo by ich treba znovu namoriť. V duchu som si túto úlohu pripísala na zoznam prác, ktoré ma čakajú, spolu s poznámkou, že musím zatelefonovať na okres, aby dali zrovnať štrkovú cestu.

Po oboch stranách cesty sa pásol čierny dobytok, obkolešený plotmi z rovného, pevného ostnatého drôtu na zelených ocelových stĺpikoch.

Ploty boli bezchybné. To ma vôbec neprekvapilo. West mal vždy jasno v tom, čo je na ranči prioritou.

Keby niektorá z jeho kráv potrebovala izbu, hosťa by bez mihnutia oka vyhodil z postele.

Keď som prešla cez dobytkársku mrežu, hranicu oddeľujúcu ranč a rezort, auto nadskočilo.

Prvý zrub, okolo ktorého som prešla, pôsobil opustene. Prázdne. Tráva pri verande bola prerastená a farba, rovnako ako na oblúku, už dávno volala po obnove. Druhý zrub vyzeral takmer rovnako.

Oba zruby som si v duchu pripísala na zoznam. Na zoznam, ktorý rástol s každým otočením kolies. Možno to boli len tieto dve chaty. Možno bolo všetko ostatné v lepšom stave.

Nádej ma však opustila, keď som dorazila k tretiemu zrubu. Ten bol na tom ešte horšie. Jeden odkvap sa odtrhol a zo strechy visel ako ochabnutá hadica. Záhony pohltili vysoké bodliaky a burina.

Tieto tri zruby boli najstaršie a najmenšie na ranči. Vždy boli trochu zastarané. Lenže práve ony tvorili prvý dojem. Ak by som bola platiaci hosť, isto by som vážne uvažovala nad zrušením rezervácie.

Takto to predsa kedysi nebolo... alebo áno? Za normálnych okolností by v tejto fáze dovolenky ocko priam žiaril nadšením, že sme konečne tu. Aj ja s mamou by sme boli natešené.

Vari sme si všetko len idealizovali? Prikrášľovali sme si realitu? Urobili sme ju krajšou a svetlejšou, než v skutočnosti bola?

Dnes mi radosť chýbala. Cítila som iba tieseň, ťažkú a nehybnú, usadenú v bruchu ako stotisíc tehál.

Keď som minula ďalší zrub, s úľavou som si vydýchla. Stál bokom, oddelený od prvých troch, a nebolo na ňom vidieť nič znepokojujúce. Na verande sa dokonca v zavesenom košíku hojdali ružové a fialové petúnie.

Vzápätí sa objavil najväčší zo súkromných zrubov. Nedokázala som sa prinútiť naň pozrieť lepšie. Stačil letný pohľad.

Na tento zrub som ešte nebola pripravená.

Zrak som radšej uprela na hlavnú budovu s červenou plechovou strechou. Keď som autom zastavila na štrkovom parkovisku, od nervozity mi stiahlo žalúdok.

Budova pôsobila opustene. Pred vchodom stáli len dve autá. Keď som otvorila dvere auta, privítal ma spev vtákov a šelest lístia. Žiadny smiech. Žiadne hlasy.

Kde sú všetci hostia?

Pomaly som sa obzrela vôkol seba. Áno, bolo to tu zanedbané. Ospalé. No to podstatné zostalo nezmenené. Zaplavila ma vlna spomienok. Niektoré boli tupé, vyčerpávajúce, no aj ostré, ktoré rezali do živého.

Pritisla som si dľaň na hrud', akoby sa bolesť dala zotrieť či zmierniť dotykom.

Nie. Nedokážem to. Nemôžem tu zostať. Žiť tu. Čo som si to nahovárala?

Dočasné. Je to dočasné. Rozhodnutie padlo. Súhlasila som. Cesty späť niet.

Zamierila som teda k budove. Podpätky klopali v prachu parkoviska, vánok sa pohrával s blúzku aj nohavicami a z uzla uviazaného v raňajšom zhone mi vypadol pramienok blond vlasov.

Na verandu viedlo päť schodov. S každým krokom boli moje nohy ťažšie a ťažšie. Koľkokrát som po nich vybehla? Koľkokrát som sa vrútila dnu, smiala sa, žiarila, šťastná iba preto... že som tu.

Prejsť posledným schodom ma stálo všetku silu.

Len čo vojdem dnu, všetko sa zmení. Už sa to nebude dať vziať späť.

No otočiť sa na opätku nešlo. A odísť domov tiež nie. Žiadny domov neexistoval.

Vystrela som teda chrbát a vykročila k dverám, v mysli si zapisujúc ďalšie položky na zoznam úloh.

Verandu treba pozametať a dôkladne vyčistiť tlakovou hadicou. Mali by tu byť stoličky, miesto, kde si ľudia sadnú a budú sa kochať výhľadom. Najlepšie tu vyniknú hojdacie kreslá, červené ako strecha. Možno aj tie dvojité vchodové dvere by vyzerali lepšie natreté na červeno.

Mohla by som z červenej spraviť farbu typickú pre celý rezort. Tmavočervený odtieň. Ako krv.

Pretože Ranč dobytka a rezort Crazy Mountain Cattle ma bude stáť krv. Aj pot.

Už mu padlo za obeť priveľa mojich slz.

Nad dverami visela tabuľa s názvom vypáleným do dreva.

RANČ DOBYTKA A REZORT CRAZY MOUNTAIN CATTLE

Bože. Hrozný názov. Ako som si to mohla doteraz nevšimnúť? Znelo to, akoby to bol dovolenkový rezort pre dobytok. Miesto, kam privezieš kravu, aby ju tam celý víkend rozmaznávali.

V hlave sa mi črtal lepší názov. Jeho zmena by však znamenala poriadny konflikt. Nepochybne prvý z mnohých. Pravdepodobne niekoho naštvem ešte dnes, než prejde jedna hodina.

Keď som potiahla za kľučku, dvere zavrzgali. Pánty doslova kričali po oleji. Sotva som vstúpila do vestibulu, ovalila ma ťažká vôňa vanilky.

Na recepcii nikto nebol, tak som zazvonila strieborným zvončekom. Keď cinkol, naklonila som sa k horiacej sviečke vedľa stojana s brožúrami a sfúkla ju.

S okamžitou platnosťou: žiadne lacné sviečky.

Vestibul pôsobil menší, než som si pamätala. Bol vždy taký starý? Nebýval... krajší? Svetlejší?

Možno problém nebol v priestore. Možno bol vo mne.

Môj večne pozitívny, veselý postoj dostal za posledné štyri roky poriadne zabrať.

Vestibulu aspoň nechýbal rustikálny šarm. Chcelo by to tu však viac svetla. Mahagónový drevený pult recepcie bol príliš tmavý a žlté žiarovky v lustrí z parožia boli príliš malé na to, aby priestor dostatočne osvetlili.

Kde je recepcná? Zazvonila som znova.

„Už idem!“ ozvalo sa z chodby. Trvalo celú minútu, kým sa objavila mladá žena s čiernym mikádom. „Dobrý deň. Ako vám môžem pomôcť?“

Opätovala som jej úsmev a pozrela sa na menovku pripevnenú na tmavomodrej polokošeli. „Ahoj, Deb. Volám sa Indya Kellerová.“

„Vitajte v Crazy Mountain Cattle.“

Crazy. Mountain. Cattle.

Striaslo ma. Ten názov definitívne treba zmeniť.

Deb sa prehrabovala nejakými papiermi za pultom a oči vidne hľadala záznamy s mojím menom. Mala vôbec počítač? Alebo tablet? Vari tu všetko stále zapisujú na papier? Keď nič nenašla, v modrých očiach sa jej zračil zmätok. „Ehm... máte rezerváciu?“

„Nie, nemám. Hľadám Curtisa.“

„Aha.“ Vydýchla si. „Videla som ho v kuchyni. Pôjdem ho nájsť a poviem mu, že ste tu. Slečna...“

„Kellerová. Indya Kellerová.“

„Jasné. Prepáčte.“ Prehnane sa zamračila. „Som fakt hrozná na mená. Hneď som späť.“

Keď odbehla, oprela som sa o pult, zvesila plecيا a stlačila si koreň nosa. Pozrela som na hodinky. Pol piatej. Je pomerne skoro. A to najhoršie malo ešte len prísť.

Keď sa Deb vrátila, bolo 16.39. Líca mala rozpalené a dych prerývaný. „Curtis už ide. Prepáčte. Vytratil sa, tak som ho musela naháňať až k stodole.“

„To je v poriadku. Kým čakáme, mohla by som, prosím, dostať izbu?“

„Och. Ehm...“ Zažmurkala, potom otvorila zásuvku a vytiahla z nej notebook. Tak predsa len ho má. „Áno, samozrejme. Tu v budove? Alebo by ste radšej chceli súkromný zrub?“

„V budove, prosím.“ Na zrub ešte príde čas. Najprv však treba prediskutovať isté veci.

Deb práve dopisovala moje údaje, keď si za mnou niekto odkašľal.

Curtis vstúpil do vestibulu v špinavých topánkach, ošúchaných džínsoch a vo vyblednutej zelenej košeli s perleťovými gombíkmi. Vlasy mal viac sivé než tmavé a jemné linky na tvári sa premenili na hlboké vrásky.

Vyzeral vychudnuto. Unavene. A kríval. Prečo kríval?

Predchádzajúce štyri roky na ňom zanechali stopu. Úplne som tomu rozumela. Možno to na mne nebolo vidno tak ako na ňom, ale život poznačí každého.

„Ahoj, Curtis.“

„Indya.“ Na zlomok sekundy mu zjemnel pohľad, akoby pred ním stála stará dobrá známa. Potom si však spomenul, prečo som tu, a všetka jemnosť sa stratila. Zovrel pery a kývol bradou smerom k chodbe. „Poďme do kancelárie. Deb, daj slečne Kellerovej izbu. Na účet podniku.“

„Už sa na tom pracuje.“ Zasalutovala a začala nechtami ťu-kať do klávesnice.

Izbu na účet podnikú mi dávať nemal, nech by som bola ktokoľvek. Nepovedala som však nič, len som sa obrátila a vykročila za ním. On krívajúc kráčal predom mnou.

Bolo to dávno, čo som bola v tejto časti budovy. Nakukla som do každých otvorených dverí, okolo ktorých sme išli. Kúpeľňu bolo treba upratať. Malá kancelária bola pokrytá prachom. V sklade neskutočný chaos a neporiadok.

Zoznam úloh sa nebezpečne zväčšoval a s každou ďalšou položkou mi narastala bolesť hlavy.

Curtis vošiel do kancelárie na konci chodby – tej rohovej – a rozsvietil. Vzduch bol zatuchnutý. Čiastočky prachu tancovali vo svetle, ktoré prúdilo dnu cez okno. Miestnosť nebola veľká, no veľké okná jej dodávali pocit priestoru. Rámovali zelené lúky a lesy, rozprestierajúce sa vonku za nimi, akoby to bol obraz.

„Posaď sa.“ Rukou ukázal na hnedý stôl. „Chlapci sú na ceste. Zbehnem po ďalšie stoličky. Dáš si niečo na pitie?“

„Nie, ďakujem.“ Jemne som sa usmiala.

Úsmev neopätoval a vyšiel von.

So stiahnutým hrdlom som pristúpila ku koženému riadiateľskému kreslu, ktoré bolo úhľadne zasunuté pod stolom. Sadla som si. Kožený poťah bol studený a tvrdý. Bedrová opierka tlačila, viac než by mala, a plastové operadlá pôsobili lacno. Buď bola stolička nová, alebo na nej nik celé roky nesesedel.

Vzhľadom na dôvod, prečo som tu, dávalo zmysel skôr to druhé.

Nezdalo sa mi správne sedieť za týmto stolom. Nezdalo sa mi správne byť v tejto miestnosti.

Nezdalo sa mi správne byť v Montane.

Curtis sa vrátil s tromi skladacími stoličkami pod pazuchu. Prudko ich rozložil a s buchnutím tresol o podlahu, až som nadskočila.

Tri stoličky. Pre troch Havenovcov.

A stáli na nesprávnej strane stola.

„Ja, ehm...“ Prehrabol si vlasy rukou, až mu odstávali na všetky strany. Potom odišiel bez toho, aby vetu dokončil.

To napätie sa dalo čakať. A malo byť ešte horšie.

Sedela som so stiahnutým žalúdkom a nespúšťala oči zo zaprášeného stola. Keby som sa rozhliadla, našla by som ďalšie položky na zoznam úloh, a ten bol už teraz neúnosne dlhý.

Toto mal riešiť ocko, nie ja. Vedel by, čo povedať, aby sa napätie uvoľnilo. Vedel by, ako zmierniť nepríjemnú situáciu.

Curtis sa vrátil so štyrmi fľašami vody. Položil ich na stôl, jednu si vzal a usadil sa na skladacej stoličke najďalej od dverí.

„Ďakujem.“ Vzala som si vodu, odkrútila viečko a napila sa.

Nedokázal sa na mňa ani len pozrieť. Zízal na fľašu s vodou, potom skúmal svoje ošúchané topánky. Napokon sa obrátil k oknu a mlčky sa díval niekam do dialky.

To ticho bolo rovnako nepríjemné a nepohodlné, ako kreslo, v ktorom som sedela.

„Chlapci o ničom nevedia.“ Povedal to tak potichu, že to bol skôr šepot, no v mojich ušiach to znelo ako výkrik.

„Č-čo?“

„Nevedel som, ako im to povedať.“

Vyvalila som oči. „Takže si im to... jednoducho... nepovedal?“

Potriasol hlavou.

Dopekla. Naozaj? Ako to mohol tak dlho udržať v tajnosti? Je toto môj trest za snahu konať správne? Takže teraz tu

budem sedieť a dívať sa, ako im oznamuje zlé správy? Alebo snáď očakáva, že im to poviem ja?

Pri každej z nevyslovených otázok mi bolestivo pulzovali spánky. Z tejto bolesti bude migréna skôr, než sa skončí deň.

„Povieš im to ty.“ Vystrela som sa a položila dlane na stôl.

Na môj stôl.

Toto bol môj stôl.

Nebola som hosť. Nebola som divák. Bola som tu pracovne.

Prišla som urobiť to, čo ma ocko naučil.

Od tejto chvíle tu velím ja. A ja Curtisa prinútim, aby svojim deťom povedal, že som odteraz majiteľkou Ranča dobytky a rezortu Crazy Mountain Cattle.

„Poviem im to,“ prikývol Curtis.

Zbledol a mne stislo srdce.

Mal na to viac než mesiac. V akejkoľvek inej situácii by som nepocítila ani len štipku ľútosti. Ako si ustlal, tak bude spať.

Lenže toto bol Curtis. Muž, ktorý mi pomohol vysadnúť na môjho prvého koňa. Muž, ktorý sa spriatelil s mojím otcom. Muž, ktorý vždy urobil všetko pre to, aby mala moja rodina kam ísť.

Ak to nedokáže, ak nedokáže túto novinu Westovi a Jaxovi oznámiť sám, urobím to zaňho.

Na chodbe sa ozvali kroky.

Vystrela som sa ešte viac a cítila som, ako sa mi rozbúšilo srdce. *Dýchaj. Nádyh. Výdych.*

Štyri dni na cestách, štyri dni príprav – a aj tak to nestačilo. Nebola som pripravená. Nebola som pripravená čeliť mu.

„Otec?“ ozval sa z chodby Jaxov hlas.

Uf. Uľahčene som si vydýchla. Hoci len na chvíľu, no i to sa ráta.

„Tu som,“ zvolal Curtis a stále sa uprene díval von oknom.

Jax vošiel do kancelárie, a keď ma zočil za stolom, zháčil sa. „Zdravím. Ospravedlňujem sa. Myslel som, že je tu otec sám.“

„Dobrý deň.“ Vstala som a podala mu ruku. „Indya Kellerová.“

„Teší ma, pani...“ Stisol mi dľaň a skúmavo sa mi zadíval do tváre. „Alebo... poznáme sa?“

„Poznáme,“ prikývla som. „Len je to už dávno.“

Keď som ho videla naposledy, bol ešte tínedžer v poslednom ročníku na strednej. Odišiel potom na vysokú? Alebo tu zostal celé tie štyri roky?

Trochu pribral a zmužnel. Bradu mal zarastenú tmavým blond strniskom a na tvári mal uvoľnený, šarmantný úsmev. Nie ako jeho brat.

Westove úsmevy boli síce vždy šarmantné, no nikdy mu nešli ľahko.

Jax si sadol vedľa otca a prehodil si nohu cez nohu. Pôso-bil uvoľnene, no v očiach sa mu zračila ostražitosť; zjav-ne mu nešlo do hlavy, prečo sedím na zlej strane stola. „O čo ide?“

„Počkáme na Westa,“ povedal Curtis.

Jax si niečo zamrmlal popod nos, schmatol fľašu s vodou a vypil ju takmer do polovice skôr, než sa z chodby ozvali ďalšie kroky.

Cítila som, ako mi stuhli plecيا, no prinútila som sa ich uvoľniť. Okamžite som nasadila chladný výraz tváre, ktorý som si v poslednom čase osvojila. Výraz, ktorý Blaine nená-videl. Iróniou bolo, že takto som sa naučila tváriť práve kvôli nášmu manželstvu.

Navonok som pôsobila pokojne, no srdce mi bilo čoraz rýchlejšie. A potom sa zastavilo. V okamihu, keď sa vo dverách objavil West, sa zastavilo všetko.

Svet okolo zostal rozmazaný a ja som zabudla dýchať.

Bože, vyzeral úžasne. Rovnako drsne a príťažlivo ako v deň, keď som si prisahala, že sem už nikdy nevkročím. Tmavé vlasy mal rozstrapatené, na čele otláčeny jemný kruh, akoby celý deň nosil klobúk a prečesával si vlasy len prstami. Ostrú, vyrysovanú bradu mu pokrývalo husté tmavé strnisko.

Jeho mohutná postava zaplnila celý vchod dverí. Horné dva gombíky modrej košele mal rozopnuté a bolo pod nimi vidno opálenú, spotenú pokožku. Zo zadného vrečka vyblednutých Wrangler džínsov mu trčali kožené rukavice.

„Čo sa to –“ Keď ma zbadal sedieť za stolom, prudko sa zastavil ešte pred prahom miestnosti. „Indya?“

Kedysi som žila len pre ten jeho hlboký, chrapľavý hlas. „Ahoj, West.“

Skúmavo sa mi zadíval do tváre svojimi orieškovohnedými očami a potom pohľadom skĺzol až k rukám položeným na stole. Zadíval sa na prst, na ktorom kedysi žiaril diamant.

„Sadni si,“ povedal Curtis.

West sa pozrel na otca, a keď zbadal výraz v jeho tvári, stuhol. „Radšej postojím.“

Samozrejme.

Na svete nebolo tvrdohlavejšieho chlapa než bol West Haven.

Curtis si povzdychol, akoby takú reakciu od svojho najstaršieho syna čakal. Prikývol, preglgol, no stále mlčal.

Tak povie im to už? Alebo bude len sedieť a civieť na mňa?

Búchanie vlastného srdca mi hučalo v ušiach tak nahlas, až som mala pocit, že ho musia počuť všetci.

Curtis zo mňa nespúšťal zrak. Bola to hra nervov. Kto povolí prvý? On určite nie. Nepovie im to. Nemá na to odvalu. Zbabelo to hodí na mňa.

„Otec?“ ozval sa Jax. „Čo sa to –“

„Predal som ranč.“

Prudko som vydýchla zadržiaty dych. Zdalo sa, že po jeho slovách sa v miestnosti akoby ochladilo.

„Čo, doriti?“ Jax vyskočil zo stoličky tak prudko, až s rachotom spadla na podlahu. „Predal si ranč?“

Z Westa priam sálal chladný zúrivy hnev, no nepohol sa ani o centimeter. Pohľad mal upretý priamo na mňa, akoby ma ním chcel priklincovať k tomu príšernému kreslu.

Curtis sklonil hlavu a s námahou prikývol. Zdalo sa, že hanba ho ťaží tak veľmi, až som sa bála, že skladacia stolička pod ním každú chvíľu povolí.

„Tebe?“ Jax ukázal prstom rovno na mňa. „Predal ho tebe?“

„Áno,“ odpovedala som, nespúšťajúc pohľad z Westa.

„A čo to má znamenať?“ vyhrkol Jax. „Máme sa odsťahovať? Prídeme o prácu? O naše domovy? Čo sa to, kurva, deje?“

Otázky sa valili jedna za druhou a zaplnili celú miestnosť, no ja som vnímala len jeho brata.

Kedysi by ma jeho pohľad vyviedol z miery. Rozhádza by ma. Lenže časom som pochopila, že West sa takto uprene díva vždy, keď nevie, čo povedať.

Tak som mu jeho uprený pohľad opätovne a vnímala každú črtu jeho tváre.

Aj nahnevaný a zmätený bol krásny. A, ach, ako veľmi som ho kedysi milovala.

Westa Havena som milovala tak veľmi, až ma to takmer pripravilo o rozum. Tak veľmi, že by som sa bez váhania vzdala čohokoľvek – len aby som mohla stáť po jeho boku.

Bola som iba hlúpe, mladé dievča.

„West.“ Jax ho treskol po ruke. „Povedz niečo.“

No West ďalej mlčal. Radšej by odišiel bez jediného slova, než by riskoval, že povie niečo nevhodné. Niečo, čo by sa už nedalo vziať späť.

Stalo sa presne to, čo som čakala. Ešte pred chvíľou som sa topila v jeho rozohnených orieškovohnedých očiach a o sekundu neskôr som sa dívala na jeho chrbát, keď sa otočil a zmizol z miestnosti.

„Doriti,“ vyprskol Jax a vyletel z kancelárie za bratom.

Počkala som, kým chodba stíchne. „Mal si im to povedať už dávno.“

„Vieš, myslel som si, že takto to bude lepšie,“ zamrmlal. „Že keď tu budeš ty, ustrážiš, aby som toho neprezradil priveľa.“

Vari sa mi vyhráža? „Máme dohodu, Curtis.“ Dohodu, ktorá rákala s tým, že bude držať jazyk za zubami.

„Som si jej veľmi dobre vedomý, Indya,“ zavrčal. Prudko sa postavil a odišiel z miestnosti.

Miestnosť stíchla. Pomaly, postupne, ako keď padajúce pierko klesá k zemi. Počkala som, kým mi prestane divoko búšiť srdce a potom som sa rozhládla vôkol seba.

Neboli tu žiadne police s knihami. Žiadne fotografie. Žiadne papiere ani notebook. Nič osobné – okrem jediného obrazu na stene oproti stolu.

Akvarel zobrazoval konskú hlavu. Strapatá hriva mu padala cez jedno oko. Odtiene hnedej, zlatej a hrdzavej boli dokonale prepojené.

Civela som sa na koňa, vytiahla mobil a vytočila ockovo číslo.

„Dovolali ste sa Grantovi Kellerovi. Nechajte mi odkaz, prosím. Ozvem sa vám späť hneď, ako to bude možné. Ďakujem.“

Križovatky

„Nuž, ocko. Tak to... už mám za sebou. Neskôr ti o tom poviem viac.“ Zložila som a položila telefón na stôl.

Toto bolo celé zle. Celé zle.

Nikdy som sa nemala vrátiť do Montany.

„Čo tu, dopekla, robím?“ šepala som.

No kôň mi neodpovedal.